

Hvordan man bevarer en ligevægtig indstilling over for udstødte

LIDT surdej kan syre hele dejen. På samme måde kan en umoralsk påvirkning trænge igennem og fordærve en hel menighed. Det bør derfor være enhver menigheds ønske at beskytte sig imod en sådan påvirkning, og det bør især være menighedens ældste der drager omsorg for dette. – 1 Kor. 5:6; Ap. G. 20:28-30.

² Der er virkelig fare forbundet med at være efterladende i denne henseende. Det så man i Korintermenigheden, der viste efterladenhed ved ikke at rense den „surdej“ ud som var i dens midte, en som havde forsynet sig groft. Men der er en anden, lige så stor, fare til stede. Hvilken? Den at man kan gå i den modsatte grøft og i stedet for slaphed og efterladenhed vise for stor streng-
hed.

1, 2. (a) Hvorfor skrider en kristen menighed med rette ind over for dem der øver en umoralsk påvirkning i menigheden, og hvem bærer især ansvaret i denne henseende? (b) Hvilke to farer er forbundet med behandlingen af sådanne sager?

³ Apostelen Paulus giver i sit andet brev til korintherne en advarsel, øjensynlig (ifølge sammenhængen) i forbindelse med den synder som han havde omtalt i sit første brev og som det havde været nødvendigt for dem at 'udstøde af deres kreds'. (1 Kor. 5:1-5, 13) Denne synder har nu efter al sandsynlighed angret, og efter at have talt om at menigheden bør tilgive ham for den be-
drøvelse han har forvoldt dem alle som en menighed, siger Paulus: „For at vi ikke skal overlister af Satan; thi hvad han har i sinde, det ved vi.“ (2 Kor. 2:5-11) Hvad mente apostelen hermed?

⁴ Det Satan „har i sinde“ er at fortære så mange af Guds tjenere som han kan komme af sted med, og han går omkring som „en brølende løve“ for at nå denne hensigt. (1 Pet. 5:8). Den mand som var blevet udstødt i Korint var blevet 'overgivet' til Satan i den forstand at han var blevet sat uden for menigheden, ud i verden, som beherskes af Satan. (1 Kor. 5:5, fodnoten; Ap. G. 26:18; 1 Joh. 5:19) Ligesom „en smule surdej“ i „hele dejen“, havde denne mand været „kødet“ eller det kødelige element i menigheden; og ved at fjerne denne mand, som havde gjort sig skyldig i blodskam,

havde den åndeligsindede menighed fjernet „kødet“ og ladet det gå til grunde. Satans hensigt eller mål ville nu være at holde fast ved dette bytte indtil det var lykkedes helt at opsluge manden og således få ham til at gå til grunde åndeligt. Hvis nu menigheden, selv om den handlede med en god samvittighed og efter bedste overbevisning, var overforsigtig og tøvede for længe med at tage den nu oprigtigt angrende synder tilbage, idet den unødigt udsatte genoptagelsen, ville dette passe Modstanderen særdeles godt. (Jævnfør Andet Korinterbrev 2:7.) Andre oversættelser af Andet Korinterbrev 2:11 siger således: „For Satan må ikke få lov til at få overtaget over os; vi kender kun alt for godt hans rænker.“ (New English Bible) „Og således vil vi ikke blive overlistet af Satan – hans hensigter [hvad han er ude efter, Goodspeed] kender vi kun alt for godt.“ – Jerusalem Bible.

3, 4. Hvad betyder Paulus' ord i Andet Korinterbrev 2:11?

⁵ Menighedens ældste, såvel som de enkelte medlemmer af menigheden, må derfor passe på ikke at udvikle en indstilling der nærmer sig den som visse jødiske rabbinere søgte at fremkalde, ifølge hvilken ikke-jøder blev betragtet som veritable fjender. **Det er rigtigt at hade det forkerte som den udstødte har begået, men det er ikke rigtigt at hade vedkommende selv eller at behandle ham umenneskeligt.** Som tidligere omtalt giver visse rabbinske skrifter udtryk for at man ikke engang måtte hjælpe en ikke-jøde som var i dødsfare. Lad os antage at et medlem af menigheden befinder sig i en robåd ude på en sø og ser en anden båd hvori en som er udstødt befinder sig, og denne båd kæntrer og den udstødte falder i vandet og kæmper for at holde sig oppe. Kan den kristne ignorere den fare som den udstødte befinder sig i, ro bort og føle sig uden skyld over for Gud – eftersom den der er i fare for at drukne, er en udstødt og må betragtes som „en hedning“? Afgjort ikke. Det ville være grusomt og umenneskeligt. Vi kan ikke forestille os at Kristus Jesus ville have gjort det; og heller ikke nogen anden jøde som havde et ligevægtigt syn på tingene ville have reageret på den måde over for en hedning

eller en tolder der havde befundet sig i denne fare.

⁶ Men lad os betragte en situation som er knap så drastisk. Lad os antage at en kvinde som er udstødt, overværer et af menighedens møder, og da hun efter mødet henter sin vogn, som er parkeret i nærheden af rigssalen, opdager hun at den er punkteret på et af hjulene. Skal de mandlige medlemmer af menigheden, som ser at hun er i knibe, nu undlade at hjælpe hende, måske overlade det til en tilfældig forbigående? Dette ville også være meget uvenligt og umenneskeligt. Dog er der forekommet situationer som disse, hvor man måske har handlet efter bedste overbevisning, men alligevel ikke ud fra et ligevægtigt syn på tingene.

5. 6. (a) Hvilken forkert indstilling må menighedens ældste samt menighedens medlemmer i almindelighed undgå i forbindelse med nogle som er blevet udstødt? (b) Belys dette med eksempler.

⁷ Hvis vi efterligner vor himmelske Fader vil vi huske på at han endog viste de to første mennesker et vist hensyn efter at de var blevet udstødt af Edens have, idet han sørgede for klæder til dem. (1 Mos. 3:21) Det var en ufortjent godhed han viste dem. Som Jesus mindede sine disciple om, lader Jehova Gud „sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige“. (Matt. 5:45) Apostelen Paulus viste at selv om hedningerne er gået deres egne veje i forhold til Guds vej, har Jehova ikke ladet sig „uden vidnesbyrd, idet han viste [dem] velgerninger, gav [dem] regn og frugtbare tider fra himmelen og mættede [dem] med føde og fyldte [deres] hjerter med glæde“. (Ap. G. 14:16, 17) Påbudet om at vi ikke skal „have samkvem“ med en, eller at vi skal behandle en som „en hedning“, forhindrer os altså ikke i at være flinke, høflige, hensyntagende og menneskelige over for vedkommende.

7. Hvad kan vi lære af Jehova Guds eget eksempel i denne henseende?

Hvad åndeligt fællesskab indebærer

⁸ Det græske udsagnsord som Paulus anvender og som oversættes med „at have samkvem med“, „at omgås“, er synanamí'gnymi, som betyder „blander mig med, har omgang med“. Udsagnsordet mi'gnymi (altså uden forstavelser) bruges i Mattæus 27:34 i forbindelse med at blande vin

med malurt eller galde, og i Lukas 13:1, hvor det fortælles at Pilatus blandede menneskeblod med slagtofrene blod. Så der er altså virkelig tale om at noget blandes eller forenes så det indgår en forbindelse eller sammensætning. Hvis vi 'blander os med' eller 'har samkvem med' nogle, indebærer det at vi har fællesskab med dem. Det man har fælles eller deler, er interesser, synspunkter med mere. At have fællesskab med en vil altså sige at acceptere en som stående på lige fod med en selv, at være interesseret i vedkommendes synspunkter, måske endog have de samme synspunkter som han, og tale om dem med en åben, velvillig indstilling. At have åndeligt fællesskab med en vil i virkeligheden sige at dele åndelige goder med vedkommende og i åndelig henseende have det rart sammen. Men når vi opfordrer en til at angre og omvende sig, nærmer vi os ikke vedkommende venskabeligt; vi deler ikke en urigtig indstilling eller et urigtigt synspunkt som han eventuelt har, med ham, men vi nærmer os ham og betragter ham som en der har brug for at blive bragt på fode igen.

8. (a) Hvad betyder det græske udsagnsord for „at have samkvem med“, som bruges af apostelen Paulus i Første Korinterbrev 5:9, 11? (b) Hvad vil det sige at have „fællesskab“ med nogen? (c) Er det at have fællesskab med en synder hvis vi opfordrer ham til at angre?

⁹ Hvad nu hvis en af menighedens ældste møder en udstødt på gaden, på sin arbejdsplads eller et andet lignende sted, under sin daglige virksomhed? Vil det nu være i modstrid med menighedens udstødelse af vedkommende hvis den ældste taler med vedkommende og opfordrer ham eller hende til at 'vende om' og igen blive forligt med sin himmelske Fader? Det kommer alt sammen an på omstændighederne. Hvis den udstødte hører til den samme kategori som de forførere og falske lærere der beskrives i Andet Johannesbrev 7-11, mennesker som med overlæg søger at påvirke andre til at antage en falsk lære eller begå umoralske handlinger, vil den ældste naturligvis ikke have noget med den udstødte at gøre. Men det er ikke alle som fejler og begår en synd der bliver 'forførere og antikrister'. Hvis den udstødte ikke hører til denne kategori, giver Jehova Guds eget eksempel da ikke ligefrem den ældste ret til at opfordre den udstødte til at genvinde sit gode forhold til Gud? Snarere end at være imod udstødelsen, viser den ældste med sin opfordring at han støtter

udstødelsen at den har været nødvendig og på sin plads.

9. (a) Hvad er afgørende for om det er på sin plads at en ældste i en menighed opfordrer en udstødt som han møder, til at vende om? (b) Hvorfor kan en ældste med rette opfordre en som er blevet udstødt men som ikke kommer ind under den adfærd som beskrives i Andet Johannesbrev 7-11, til at vende om?

¹⁰ Vi lægger endvidere mærke til at apostelen i Første Korinterbrev 5:11 advarer imod at have samkvem med nogen som „er“ utugtig eller gør sig skyldig i en anden uret adfærd af alvorlig art. Men hvad nu med den som i sin tid blev udstødt af denne grund, men som siden, enten umiddelbart efter eller senere, viser at han eller hun konsekvent er hørt op med den urette adfærd? Kan man sige at han eller hun stadig „er“ utugtig eller noget andet uret som bevirkede at han eller hun var som „surdej“ i menigheden?

¹¹ En ung mand eller pige er måske blevet udstødt for at have bedrevet utugt, men gifter sig senere, stifter familie og lever nu et respektabelt liv. Eller en er blevet udstødt på grund af drukkenskab men har nu helt aflagt denne dårlige vane og nyder nu slet ikke spiritus mere, eller hvis han gør det, så med måde. Med deres ændrede livsførelse har de genvundet andres respekt. Det er muligt at de endnu ikke selv er kommet og har anmodet om at blive genoptaget i menigheden. Er der imidlertid ikke en tydelig forskel mellem disse og andre som fortsætter med den urette adfærd der førte til deres udstødelse? De der opgiver den urette adfærd viser måske stadig nogen værdsættelse af den kristne sandhed, forsvarer måske oven i købet den sande kristne menighed når nogen taler ondt om den. Bør dette ikke tages med i betragtning og indvirke på vores indstilling som menighed betragtet over for sådanne?

¹² Hvis den fortabte søn i lignelsen var vendt beruset hjem, måske havde taget en af sine „veninder“ med sig, ville faderens reaktion naturligvis ikke have været som den var. Men faderen havde grund til at tro at sønnen kom til ham med et ret motiv, og i stedet for at tænke det værste, håbede faderen det bedste og gik ud for at møde sin vildfarne søn.

10-12. (a) Bliver alle udstødte ved med at gøre de ting som gjorde dem til „surdej“? Belys svaret med eksempler. (b) Hvilke omstændigheder må derfor tages i betragtning når man skal afgøre hvordan man skal forholde sig over for en udstødt? (c) Hvordan tjener lignelsen om den fortabte søn til at belyse denne forståelse?

¹³ I dag må vi også forstå at et af de bedste vidnesbyrd om anger ikke er den der rent formelt udtrykkes i ord, men den som kommer til udtryk i handling. (Jævnfør Første Johannesbrev 3:18.) Da der for eksempel kom nogle til Johannes Døber (der døbte folk som symbol på anger eller sindsændring til synders tilgivelse), betragtede han ikke den formelle handling som det mest betydningsfulde eller alt hvad der var nødvendigt. Nej, han sagde til dem at de skulle gå bort og frembringe frugt som stemmer med sindsændringen, og han gav også eksempler på hvori denne frugt eller de gode gerninger bestod: at vise barmhjertig gavmildhed, at holde op med at snyde og at presse penge af nogen, at afholde sig fra at terrorisere nogen eller anklage nogen falskeligt. (Matt. 3:7, 8, NW; Luk. 3:7-14, NW) Apostelen Paulus opfordrede ligeledes folk til at „ændre sind og vende sig til Gud ved at gøre gerninger der stemmer med sindsændringen“. (Ap. G. 26:20, NW) Når en som er blevet udstødt, ophører med den urette handling der fik menigheden til at fjerne ham som „surdej“, kan denne forandring betragtes, i hvert fald i nogen grad, som tegn på at vedkommende er i færd med at angre sin tidligere færd og vende om. — Ap. G. 3:19.

13. (a) Hvilket vidnesbyrd om anger er mere værd end den man giver udtryk for i ord, som vist af det Johannes Døber og apostelen Paulus sagde? (b) Hvordan må dette princip gælde en der er udstødt?

¹⁴ Den som er blevet udstødt kan også i nogen grad vise at han frembringer frugt som stemmer med sindsændringen ved at komme til de møder i menigheden som er åben for offentligheden. Men igen må det siges at hvis en kommer for at argumentere for eller retfærdiggøre en uret handling måde og prøve at vinde andre for et ubibelsk synspunkt, da passer vedkommende til beskrivelsen i Andet Johannesbrev 7-11. Men hvor der ikke gøres noget forsøg herpå, er det ikke i modstrid med den bibelske vejledning hvis en ældste går hen til vedkommende (måske efter at have lagt mærke til at vedkommende har været til møderne flere gange) og siger nogle tilskyndende ord med henblik på at udvirke en åndelig helbredelse og en genoptagelse i menigheden som et godkendt medlem af den. — Jak. 5:19, 20.

14. På hvilken anden måde kan en udstødt vise at han frembringer „frugt som stemmer med sindsændringen“, og under hvilke omstændigheder kan en ældste mene det tilrådeligt at henvende sig til vedkommende?

¹⁵ I nogle tilfælde kan det være at en som er udstødt har vanskeligheder i forbindelse med at komme til møderne, selv om vedkommende gerne vil. Måske er der lang vej til mødesalen og der er ingen offentlige transportmidler. Det kan også være personlige forhold, måske et fysisk handicap, der gør det vanskeligt at komme til møderne. For eksempel fortælles det at en kvinde som var blevet udstødt, brugte otte dollars til en taxa for at komme til et møde. Hun oplyste de ældste om at hun gerne ville komme til møderne, men at hun af økonomiske grunde ikke kunne fortsætte med at komme. Hun gav oven i købet bevis på ønskets oprigtighed ved en søndag at spadserer hele vejen. Hvis nogen i menigheden så én komme spadserende hele den lange vej til mødet og havde plads i sin bil, ville det så ikke være udtryk for sand medmenneskelighed at hjælpe vedkommende?

15. Hvad kan man gøre når en udstødt har store vanskeligheder med at komme til møderne og vedkommende gerne vil?

¹⁶ Hvor man ikke ser noget tegn på „frugt som stemmer med sindsændringen“ og det vides at vedkommende stadig fortsætter sin umoralske adfærd, ændrer dette naturligvis sagen, eftersom det kunne sætte en plet på menighedens omdømme i almindelighed hvis man sørgede for transport af vedkommende eller ydede vedkommende en lignende regelmæssig hjælp. Af samme grund bør de enkelte medlemmer af menigheden, hvis de kender nogen som er udstødt og som åbenbart har brug for og ønsker hjælp for at kunne komme til møderne, rådføre sig med menighedens ældste før de selv træffer nogen ordning. — 1 Pet. 2:12; 3:16.

16. Hvorfor bør man udvise forsigtighed med selv at træffe aftaler i denne henseende, og hvis råd vil det være klogt at søge?

Inden for familien

¹⁷ Eftersom blodets bånd og det ægteskabelige bånd ikke løses ved en udstødelse af menigheden, skal situationen i familien her behandles særskilt. En kvinde hvis mand bliver udstødt, bliver ikke løst fra det bibelske krav om at respektere manden som sit overhoved; kun døden eller en skilsmisse på bibelsk grund løser det ægteskabelige bånd. (Rom. 7:1-3; Mark. 10:11, 12) En ægtemand er heller ikke løst fra den bibelske forpligtelse til at elske sin hustru og betragte hende som „ét kød“ med ham, selv om hun bliver

udstødt. (Matt. 19:5, 6; Ef. 5:28-31) Påbudet til forældre om at opdrage deres børn „i Herrens tugt og formaning“ gælder ligeledes stadig, selv om en søn eller datter der endnu er mindreårig, udstødes. (Ef. 6:4) Og sønner og døtre, uanset alder, har stadig pligt til at 'ære deres fader og moder', selv om den ene eller de begge to bliver udstødt. (Matt. 15:4; Ef. 6:2) Dette er ikke svært at forstå når man betænker at selv verdslige myndighedspersoner har krav på at kristne viser dem tilbørlig respekt. — Rom. 13:1, 7.

17. Hvilke forhold og hvilke bibelske forpligtelser står stadig ved magt inden for familien, også efter en udstødelse?

¹⁸ Medlemmer af en familie kan opfylde disse bibelske forpligtelser uden dermed at modarbejde en udstødelse af et af familiens medlemmer. De samarbejder med menigheden ved ikke at have noget åndeligt fællesskab med den udstødte. Men hvordan kan forældre opfylde det bibelske påbud om at opdrage deres børn i Herrens tugt og formaning når et af børnene er udstødt? De kan stadig bruge Bibelen, eller bøger og skrifter som forklarer Bibelen, når de underviser sønnen eller datteren, men de bruger kun disse midler i opdragelsesøjemed, ikke for at dele åndelige goder med barnet på samme måde som med de andre børn. Forældrene må selv afgøre hvordan de vil gribe det an. Det skal ikke gøres uvenligt; blot skal de huske på ikke at lade en udstødt søn eller datter få del i samme anerkendte åndelige forhold som de andre børn. En udstødt søn eller datter skal opfordres til at overvære familiens bibelstudium for at modtage „Herrens tugt og formaning“.

18. Hvordan kan forældre opfylde deres forpligtelse til at opdrage deres børn i Jehovas tugt og formaning og samtidig vise at de respekterer menighedens udstødelse af deres barn?

¹⁹ Det samme gælder når en ægtefælle udstødes. Den anden ægtefælle, som er „ét kød“ med den udstødte, har lov til at gøre hvad han eller hun kan for at lede vedkommende til anger og til genoptagelse i menigheden. At afholde sig fra åndeligt fællesskab med vedkommende udelukker ikke at man bruger Bibelen eller skrifter som forklarer Bibelen, for som vi har set indebærer åndeligt fællesskab at man deler følelser og synspunkter på lige fod med hinanden. Hvis den ægtefælle som har et godt omdømme udelukkende bruger Guds ord, eller publikationer grundlagt på Guds ord, for at genopbygge og

korrigere, er der ikke tale om et sådant åndeligt fællesskab. Således kan en ægtemand som har planlagt at læse et stykke fra Bibelen eller bibelske skrifter, opmuntre sin udstødte hustru til at høre på oplæsningen. Eller en hustru hvis ægtemand er blevet udstødt, kan spørge om han har lyst til at høre mens hun læser op. Naturligvis kan resultatet blive at man kommer til at drøfte det oplæste. I så fald afholder man sig fra åndeligt fællesskab ved at sørge for at man ikke erklærer sig enig med den udstødte i et forkert synspunkt eller med hensyn til en forkert indstilling, eller viser at man er villig til at se gennem fingre med den urette handling som førte til udstødelsen. (Se bogen *Organiseret til at forkynde Riget og gøre disciple*, side 169.)

19. Hvordan kan en gift kristen medvirke til at hans eller hendes udstødte ægtefælle genvinder sit fodfæste i menigheden uden at gå imod menighedens udstødelse af ægtefællen?

²⁰ I nogle tilfælde sker det at en mindreårig søn eller datter udstødes for en umoralsk handling og flytter hjemmefra. Senere kommer den udstødte på andre tanker og beder om at måtte flytte hjem igen. Forældrene selv, i særdeleshed faderen, må afgøre om de vil tillade dette. Hvis sønnen eller datteren erklærer sig villig til at respektere faderens myndighed som familieoverhoved, vil faderen måske tillade at den udstødte flytter hjem igen og bruge dette som grundlag for at udvirke en mulig genoptagelse af sønnen eller datteren. Hvis faderen er en ældste eller menighedstjener kræver dette ikke nødvendigvis at han fjernes fra denne post så længe han stadig nyder menighedens respekt. Hvis sønnen eller datteren ønsker at flytte hjem igen og stadig vil fortsætte den umoralske adfærd som førte til udstødelsen, kan man naturligvis ikke sige at faderen sørger godt for sin families åndelige interesser hvis han tillader at en sådan kilde til åndelig besmittelse vinder indpas i familien igen. Det ville med rette rejse tvivl om hans kvalifikationer til at bære et ansvar i menigheden. — 1 Tim. 3:4, 5, 12.

20. (a) Hvis en fader tillader en udstødt mindreårig søn eller datter at flytte hjem igen, vil det så kræve at han fjernes fra en ansvarsfuld post i menigheden? Hvad må man tage hensyn til? (b) Hvad ville rejse tvivl om det tilrådelige i at han fortsat bærer et ansvar i menigheden?

²¹ Med hensyn til udstødte familiemedlemmer (ikke mindreårige sønner eller døtre) som bor uden for hjemmet, må hver familie selv afgøre i hvilken udstrækning den vil pleje omgang med

disse. Det er ikke noget menighedens ældste kan afgøre for dem. Det de ældste skal drage omsorg for er at der ikke genindføres nogen „surdej“ i menigheden ved at nogle har åndeligt fællesskab med dem som måtte fjernes som „surdej“. Hvis en der er udstødt, går hen for at besøge en søn eller datter eller for at se til børnebørnene og får lov at komme ind i det kristne hjem, skal de ældste således ikke bekymre sig om det. Den udstødte har en naturlig ret til at besøge dem han eller hun er forbundet med ved blodets bånd. På samme måde når en søn eller datter der er udstødt, vil ære sine forældre ved at besøge dem for at se hvordan det står til med deres fysiske helbred eller hvilke behov de måtte have; dette i sig selv er ikke at have åndeligt fællesskab med dem.

21. Hvem har ret til at afgøre i hvilken udstrækning en familie vil have samkvem med udstødte slægtninge som bor uden for hjemmet? Hvornår alene vil menighedens ældste skride ind?

²² I nogle tilfælde hvor en udstødt fader eller moder er aldrende eller har et dårligt helbred og derfor har brug for pleje, kan sønnen eller datteren mene det tilrådeligt at flytte faderen eller moderen hjem til sig for at kunne opfylde sine forpligtelser som søn eller datter. På samme måde kan kristne forældre som har en udstødt søn eller datter der ikke længere er mindreårig, beslutte at tage vedkommende hjem til sig hvis han eller hun er alvorligt syg, er kommet til skade ved et ulykkestilfælde og blevet uarbejdsdygtig, eller i økonomisk henseende er meget dårligt stillet. Det er beslutninger af humanitær art som kristne familier må træffe, og menighedens ældste behøver ikke at skride ind hvis der ikke foreligger vidnesbyrd om genindførelse af en fordærvende indflydelse i menigheden.

22. Af hvilke grunde kunne der blive tale om at lade andre udstødte medlemmer af familien end mindreårige sønner og døtre tage ophold i et kristent hjem, og hvem må træffe beslutningen herom?

²³ Men hvis en udstødt benytter sig af familiebåndene til at udføre en virksomhed som den der beskrives i Andet Johannesbrev 7-11, kan vedkommendes kristne slægtninge med rette nægte ham eller hende adgang til deres hjem, idet de oplyser den udstødte om at han eller hun ikke er velkommen eftersom besøget aflægges i den hensigt at fremme forkerte opfattelser eller en forkert adfærd. — Jud. 3, 4; jævnfør Femte Mosebog 13:6-8.

23. Under hvilke omstændigheder kan selv familiemedlemmer forhenes adgang til et kristent hjem?

²⁴ Hvor der ikke er tale om kødelige slægtskabsbånd må menighedens medlemmer forstå det tilrådelige i at lade de ældste, i deres egenskab af hyrder for hjorden, bære hovedansvaret for at tilskynde til eller arbejde for genoptagelse af udstødte som, skønt de i en vis forstand befinder sig „langt borte“ ligesom den fortabte søn, ikke desto mindre viser tegn på at de ønsker at følge den rette vej. I nogle tilfælde vil de ældste måske finde det passende at nogle bestemte i menigheden hjælper med at føre en udstødt tilbage, måske fordi de i begyndelsen var medvirkende til at hjælpe vedkommende til kundskab om sandheden.

24. Hvem bør menighedens medlemmer overlade det til at føre udstødte tilbage til menigheden, når der ikke er tale om kødelige slægtskabsbånd?

Fordelene ved en ligevægtig indstilling

²⁵ Hvis vi holder os til Skriften, uden hverken at bagatellisere hvad den siger eller lægge noget i den som den ikke siger, vil det hjælpe os til at bevare en ligevægtig indstilling over for udstødte. Vi vil altid holde os grunden til en udstødelse for øje, nemlig at holde menigheden ren, fri for enhver fordærvende indflydelse, så den kan nyde Guds godkendelse. En sådan „surdej“ vil åndelig talt „syre hele dejen“, hele menigheden. Menigheden lader derfor denne syndige, kødelige indflydelse „gå til grunde“ ved at sætte den ubodfærdige synder udenfor, ud i den verden som beherskes af Satan, for at „ånden“, den fremherskende indstilling, stemning og drivkraft som præger menigheden, kan bevares, frelses. — 1 Kor. 5:5, *fodnoten*.

25. (a) Hvad vil sætte os i stand til at bevare en ligevægtig indstilling over for udstødte? (b) På hvilken måde 'overgives en til Satan, så kødet kan gå til grunde, for at ånden kan frelses', sådan som der siges i Første Korinterbrev 5:5?

²⁶ Samtidig vil en ligevægtig indstilling på en harmonisk måde lade os genspejle vor himmelske Faders guddommelige egenskaber, både hans ret-

færdighed og hans barmhjertighed. De som er blevet udstødt og hvis hjerte oprigtigt tilskynder dem til at ønske at vende tilbage, har derfor ingen grund til at tøve eller til at tvivle på hvordan deres bestræbelser for at vende tilbage vil blive modtaget. De behøver ikke at nære nogen frygt for at blive afvist med kulde eller ligegyldighed. De vil forstå at deres situation ikke er håbløs og at menighedens ældste beredvilligt vil vise dem hvad de må gøre for at genvinde et godt omdømme i Guds folks menighed og få fuld gavn af alle fordelene ved at være tilsluttet den. I de tilfælde hvor de ældste har grund til at tro at nogle udstødte som bor i det område menigheden betjener, ikke har kendskab til denne ordning, kan det måske være tilrådeligt at meddele de udstødte disse oplysninger.

26. (a) Hvad vil en ligevægtig indstilling sætte menighedens medlemmer i stand til at genspejle, og hvilken gavnlig og hjertevarmende virkning kan dette have på dem som ønsker at blive genoptaget i menigheden? (b) Hvad kan det være tilrådeligt at de ældste nu gør, i tilfælde af at der bor udstødte i det område som menigheden betjener?

²⁷ Det er rigtigt at det vil kræve sand ydmyghed af den udstødte at genvinde et godt omdømme i menigheden. (Es. 57:15; Jak. 4:8-10) Men det er livet det gælder, og eftersom den 'nåderige stund' hvori Gud endnu viser langmodighed og velvilje bliver kortere og kortere, er det ikke fornuftigt at lade stolthed forhindre en i at vende sig til sin himmelske Fader og søge et godt forhold til ham igen og fuldt samkvem med hans åndelige børn eller fremtidige børn i hans lykkelige familie. (2 Kor. 6:1, 2.) De må i stedet være Gud taknemmelige for at han har truffet så barmhjertige foranstaltninger til at de kan opnå tilgivelse og genoptagelse og de vil erkende at det er 'Guds godhed som søger at lede dem til omvendelse'. — Rom. 2:4.

27. (a) Hvad kræves der af den som ønsker at genvinde et godt omdømme i menigheden? (b) Hvorfor bør de der ønsker at blive genoptaget føle sig tilskyndet til at lægge denne egenskab for dagen og tage de fornødne skridt, til glæde for alle i Guds familie, både i himmelen og på jorden?